

A HÁBORÚ

BLACKWATER

MICHAEL McDOWELL

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

ELSŐ FEJEZET

A TENGERPART

Mary-Love halála óta két év telt el. A temetés utáni hónapokban a Caskey-k feszülten figyeltek a jó eséllyel bekövetkező változásokra, átalakulásokra, amelyek átformálhatják a család felépítését. Lassú és alig észrevehető elmozdulások történtek. Elinor, Oscar és Frances jóformán nem változott, bár Elinor viselkedése könnyedebbnek tűnt, miután legfőbb riválisát és ellenségét végül legyőzte a halál. Frances tizenhat éves volt, másodikos a középiskolában, és a három év, amelyet ízületi gyulladás miatt, fájdalmaktól gyötörve ágyban töltött, távoli, homályos, csak ritkán nyugtalanító emlékként élt benne.

A szomszédos házban lakó Sister Haskew nem tért vissza a férjéhez, aki minden karácsonykor megjelent kötelességtudóan, és év közben is egy-

szer, esetleg kétszer. Minden látogatással egyre távolabb kerültek egymástól. A szakításuk nem vált köztudottá. Sister többnyire ilyeneket mondott:

– Early annyit utazik, hogy egyszerűen nem tudom tartani vele a lépést. Sokkal szívesebben maradok itt Perdido-ban, Miriammel, akinek fontos, hogy mellette legyek.

A kijelentés utolsó része nem felelt meg teljesen a valóságnak, hiszen az immáron tizennyolc éves Miriam úgy gondolta, nincs szüksége senkire. Nagymamája igaz örökösének tekintette magát. Mary-Love pénzénél, kötvényeinél és részvényeinél – amelyeket a végrendelet egyenlő arányban osztott el Sister és Oscar között – sokkal fontosabb volt számára a ház, és az a tény, hogy megörökölte Mary-Love ellenszenvét is Elinor Caskey iránt. Miriam nem szólt az anyjához, amikor az utcán találkoztak, nem intett neki, ha az ablakból látta. Apjának, Oscarnak is csak kelletlenül biccentett, és sosem mulasztott el odavetni néhány kegyetlen, durva szót a húgának, Francesnek, akivel gyakran találkozott az iskolában.

Sister és erős akaratú unokahúga, Miriam boldogtalan házban éltek, mindig feszült légkörben, saját, külön bejáratú titkaik nyomasztó súlya alatt. Sister nem vallotta be, még Miriamnek sem, hogy már nem szereti a férjét, sőt még ritka, rövid látogatásaitól is szinte retteg. Miriam sem merte nyíltan ellenségnek nyilvánítani anyját, mert attól tartott, hogy Elinor stratégiai ismeretei és komoly harci tapasztalatai miatt esélye sem volna ellene.

James Caskey, aki a másik szomszédos házban élt, öregember lett. Ám mégis nagyon boldog volt, hogy nevelhette unokaöccsét, a tizennégy éves Danjót. Danjo szerette Jamest, és sosem tett semmi olyat, amivel bosszúságot vagy csalódást okozott volna a nagybátyjának. Danjo bátyjával és nővérével – Malcolmmal és Lucille-lel – viszont annál több gondja volt az anyjuknak, Queenie Stricklandnek. Malcolm húszéves múlt már, és úgy tűnt, ez a fiatalember semmire sem viszi. Egyszer munkát kapott Cantonementben, de alig egy hét után lapátra is tették. Egy másik állás Pensacolában még rövidebb ideig tartott. Malcolm, amikor visszatért

Perdidóba, könyörgött az anyjának, hogy szerezzen neki helyet a fűrésztelepen. Most egy aprítógéppel mellett dolgozott, de figyelmetlensége miatt állandó veszélyben volt: attól lehetett félni, hogy a hatalmas, robusztus masina karmai letépik az egyik vagy mindkét karját. A tizennyolc éves Lucille még mindig sokat szenvedett és nyafogott, de a maga halovány módján egészen csinos lett. Szerény bájait a Ben Franklin bolt édességpultja mögött mutogatta, és mindennap, amikor hazatért, avas pattogott kukorica szagát árasztotta magából. Lucille és Malcolm egyaránt nyugtalanítónak tartották, hogy ilyen alantas munkát végeznek. Hiszen ők is a mindenható Caskey klán tagjai közé tartoztak.

Mivel a Caskey család birtokolta a város egyetlen jelentős vállalkozását, akár úgy is tekinthették volna, hogy a város maga is az övék. De nem így éltek az életüket. Tekintettel a körülöttük élők szűkös körülményeire, finom visszafogottsággal tartózkodtak attól, hogy hivatkozzanak a vagyonukkal, amelyet kétségtelenül szépen felhalmoztak. A válság legsúlyosabb ideje elmúlt, és ők túléltek, ami már

önmagában sikernek számított ezen a nyomorúságos vidéken. A Turk- és DeBordenave-fűrésztelepek, amelyek évtizedek óta működtek, bezártak, gépeiket, földjeiket és munkásaikat a terjeszkedő Caskey-k vették át. Mary-Love halála után James az egész üzem irányítását unokaöccsére, Oscarra bízta. Ő maga már nem járt be az irodába, egész nap a tornácon ült a sógornőjével, Queenie-vel.

Oscar az elmúlt években óvatosan, a kockázatok kerülve irányította a fűrésztelepeket, és gondosan kihasználta minden adódó lehetőséget. A befolyó pénzt az utolsó centig visszaforgatta: bővítésre, korszerűsítésre, fával borított területek vásárlására. 1938-ra a Caskey-k számottevő erdőbirtok tulajdonosai lettek. Ám ennek ellenére is a fűrésztelep, az ablakszárnyakat és üvegezett ajtókat gyártó üzem, illetve a kerítésoszlopok, közműoszlopok és vasúti talpfák gyára – mind kiváló állapotban volt, és mindegyik rendkívül fejlett technológiával dolgozott – legfeljebb kapacitása negyedével üzemelt. A munkásokat gyakran már délben hazaküldték, noha teljes napi bért kaptak. A Caskey-k ekkor már

közel háromszázezer hold erdőt birtokoltak Alabama és Florida öt megyéjében, de a favágóknak sosem kellett tíz kilométernél messzebb menniük a várostól, mert olyan kevés megrendelés érkezett. Sisternek és Jamesnek kevés pénz is elég volt, hiszen csendesen, szerényen éltek. De még azt a keveset is Oscartól kellett kérniük, aki kis címletű bankókban adta oda nekik, amire éppen szükségük volt. Ez furcsának tűnt Sister és James számára, hiszen a Caskey-házakban sosem voltak efféle korlátozások. James végül megkérdezte Oscar, biztos-e benne, hogy jól bánik a pénzüikkel és a család birtokaival. Oscar így felelt:

– Minden centet befektetünk.

Amire Sister azt mondta:

– Ezt én is tudom, Oscar, de nem kellene egy kicsit félretennünk?

– Most nem engedhetjük meg magunknak – jelentette ki Oscar. – Arról kell gondoskodnunk, hogy amikor ez az ország újra talpra áll, mi is ott legyünk, készen arra, hogy ismét teljes erővel belevágjunk.

James határozott hangon szólalt meg:

– Oscar, ez az ország már majdnem tíz éve küszködik. Mit gondolsz, mi fogja újra felemelni? Saját magam miatt nem aggódom, mert tudom, hogy mindig elboldogulok. Csak arról akarok gondoskodni, hogy minden rendben legyen Elinorral, Francessel, Sisterrel és Miriammel. Mi lenne Danjával, Queenie-vel és a gyerekeivel, ha bármi történik velem?

– Nem bíztok bennem? – kiáltott fel Oscar. – Hát nem tudjátok, mire törekszem minden erőmmel?

– Aligha – felelte Sister. – Nem hiszem, hogy James és én tudnánk.

– Én sem tudom, bizony – bólintott James.

– Gazdaggá akarom tenni a családjunkat – jelentette ki Oscar.

– Minek? – kérdezte Sister. – Öt éve, amikor mindenki nagyon nehéz helyzetbe került, annyi pénzünk volt, amennyit csak épeszű ember kívánhat. Most azt mondod, jól mennek a dolgaink, de ha el akarom küldeni Ivey-t egy üveg tejért, át kell

mennem a telepre, és a kis kasszából kell kivennem pénzt.

– Ez csak átmeneti állapot – állította Oscar nagy határozottsággal. – És tudod, Sister, igazából nem is olyan rossz ám a helyzet.

– Mi van, ha minden összeomlik? – kérdezte James. – Mit csinálunk akkor?

– Ez nem fog megtörténni. Csak hagyjatok egy kis ideig békén, és engedjétek, hogy tegyem a dolgomat. Ti nem látjátok, de nagyon jó pozícióban vagyunk.

James és Sister valóban nem látták, ám némi aggodalommal ugyan, mégis úgy döntöttek, megbíznak Oscarban.

– Végül is – mutatott rá James később Sisternek –, mi mást tehetnénk?

Ha Jamesnek és Sisternek voltak is kétségeik, és nem segítették, nem támogatták Oscart a Caskeytelep irányításában, Oscar a felesége bizalmára felétel nélkül számíthatott. Elinor mindig azt mondta:

– Oscar, ismerlek téged, és tudom, hogy jól csinálod.

Az egész Caskey család részt vett az iskolai ünnepségen, amelyet Miriamék középiskolai tanulmányainak a végén tartottak. A *Perdido Standard*-ból tudták meg, hogy Miriam osztályelsőként végzett. Ő maga erről semmit sem mondott, mintha szándékosan meg akarta volna fosztani a családját a büszkeség jóleső érzésétől. Hibátlanul előadott beszédében az életet egymásba skatulyázott kínai dobozokhoz hasonlította, amit a közönség kissé értetlenül fogadott. Az oklevelek átadása után Miriam kegyesen hagyta, hogy mindenki arcon csókolja – még az anyja, apja és a húga is. Miriam tudta, hogy most el kell viselnie a szertartással járó méltatlan kellemetlenségeket.

A délután kegyetlenül forró lett, és a végzősök fehér talárban, bojtokkal díszített sapkában ide-oda bóklásztak a futballpályán a rokonokkal, mintha mindannyiukat hőguta sújtotta volna. Oscar odafordult Miriamhez, és úgy szólt hozzá, mintha a lánya egyik osztálytársához beszélne, akivel most találkozik először:

– Lehetséges, hogy jelentkezel főiskolára?

Jó ideig tartott, mire Miriam végül válaszolt.

– Gondolkodom rajta – mondta végül.

– Mi jön szóba? – kérdezte Elinor, kihasználva az alkalmat, hogy közvetlenül és lényegre törően szólhat a lányához.

– Nem tudom – felelte Miriam sietve, körbenézett, majd elszaladt, hogy megölelje az egyik osztálytársát, akit amúgy mélységesen utált.

Később Sister is feltette ugyanazt a kérdést, de még ő sem kapott egyenes választ. James így szólt Sisterhez:

– Nem fogjuk megtudni, amíg Miriam el nem indul – ha egyáltalán úgy dönt, hogy elmegy.

Sister felsóhajtott:

– Szerinted Miriam miért ilyen?

James meglepetten felelt:

– Hát természetesen Mary-Love miatt. Te nem látod, Sister? Miriam pont olyan, mint az anyád volt.

És valóban olyan is volt, s terveit titokban, nagy gonddal szőtte-szövögette.

Eljött a forró, perzselő nyár, és még mindig senki sem tudta, mi lesz majd Miriammal ősszel. Sister

számára ez fölöttébb fontos kérdésnek tűnt, mert ha Miriam elmegy főiskolára, neki nem marad elfogadható oka, hogy továbbra is Perdidóban éljen. Újabb kifogást kellett volna kitalálnia, miért nem tér vissza a férjéhez. De már-már elképzelhetetlenek tetszett, hogy Miriam *ne* menjen főiskolára; egy lány, aki elég okos ahhoz, hogy osztályelső legyen, s akinek megfelelő a társadalmi helyzete és biztos az anyagi háttere – egy ilyen fiatalnak a felsőoktatásban a helye. Sister annyira elcsüggedt attól a feladattól, hogy ki kell találnia, miként kerülje el az Early Haskew-hoz való visszatérést, hogy végül önámítóan meggyőzte magát: Miriam sosem fog elmenni.

Így aztán mindenki türelmetlenül várta az őszt, hogy lássa, mi lesz Miriammel. Ám mindeközben a lánynak sikerült meglepetést okoznia. Június végén elment egy partira a kaszinóba Santa Rosa szigetén, amely az öböl túloldalán feküdt, Pensacolával szemben. Attól a naptól kezdve valósággal a megszálottja lett a tengerpartnak. Mindennap hajnali fél hatkor indult el a kétüléses sportkocsiban, ame-

lyet még Mary-Love-tól kapott, és ebédidőre tért haza. Egyre jobban leburnult.

– Szerinted fiúval találkozik? – kérdezte Queenie Jamestől.

– Lehetséges – felelte James, és még aznap este feltette ugyanezt a kérdést Sisternek.

– Találkozzatsz valakivel? – kérdezte Sister másnap délben Miriamtól, amikor az törölközővel a vállán belépett a házba.

Jól láthatóan Miriam bántónak találta a kérdést.

– Sister, odamegyek, fekszem a homokban, és süt kérezem a napon.

– Csak kíváncsi voltam – mondta Sister.

Aznap délután Miriam fehér nyári ruhát viselt, amely csak még jobban megmutatta, mennyire leburnította a nap. Átvágott a homok borította udvaron, és bekopogott anyja házába. Elinor jött az ajtóhoz.

– Elinor, itt van Frances? – kérdezte Miriam kiérten.

Abban bízott, hogy Frances, esetleg Zaddie nyit ajtót. Bosszantotta, hogy az anyjához kell szólnia.

– Nincs itthon. Bement a városba, de hamarosan visszajön. Bejössz és megvárod?

– Nem, de ha visszajön, mondd meg neki, kérlek, hogy jöjjön át hozzám egy percre. Kérdezni akarok tőle valamit.

Miriam sarkon fordult, és már el is ment, mielőtt Elinor bármit mondhatott volna.

Frances megdöbbsen és megrémült nővére üzenetétől. Sietve átment a szomszédba, hogy minél előbb letudja az ügyet – ahogy egy halálraítélt inkább előrehozná az ítélet végrehajtását, semmint halogatná. Miriam az emeleti szobájában, az ablak mellett ült, és egy magazint olvasott.

– Miriam, anya azt mondta, beszélni akarsz velem.

Frances az ajtóban állt. Miriam nem invitálta, hogy jöjjön beljebb.

– Igen. Azt akartam kérdezni, hogy van-e kedved holnap eljönni velem Pensacolába.

Most, hogy kiderült, miért kellett átjönnie, Frances csak még jobban elképedt.

– Mi... miért? – hebegte.

– Hogy strandoljunk a parton.

Frances szinte kábultan bámult a nővérére.

– Na? – mondta Miriam türelmetlenül. – Jössz, vagy nem?

– Jövök – vágta rá Frances.

– Fél hatra el tudsz készülni?

Frances bólintott.

– Akkor szoktam indulni. Ha nem leszel kint a tornácon, nélküled megyek. Nem fogok Elinor ajtaján kopogni hajnalban, és nem fogok kiabálni sem. Kint leszel a tornácon, amikor indulok?

Frances ismét bólintott.

– Jól van – mondta Miriam. – Ivey készít nekünk valamit útravalónak, úgyhogy ne aggódj az étel miatt. Ha akarsz venni valamit a büfében, akkor hozz egy kis pénzt.

– Rendben – felelte Frances, tétován várva a további utasításokat.

De nem érkeztek újabb utasítások. Néhány pillanat múlva Miriam felnézett, és így szólt:

– Mit állsz ott? Menj haza, most nem érek rá.

Frances már-már bódultan gyalogolt vissza. Sem az apja, sem az anyja nem tudta megfejtetni, mi lehet a meghívás hátterében. Elinor felhívta Jamest, hátha neki vagy Queenie-nek van valami ötlete. Egyiküknek sem volt, és James felhívta Sistert. Sister is nagyon bizonytalannak tűnt, de azért volt egy sejtése:

– Talán Miriam azt akarja, hogy mindenki tudja, nem azért megy mindennap Pensacolába, hogy egy fiúval találkozzon. Ezért viszi magával Franceset.

Miriam gyorsan hajtott. A sportkocsi teteje le volt engedve, és a szél olyan hangosan zúgott, hogy a két lány nem tudott beszélgetni. A nap még alacsonyan állt az égen. Mindketten fürdődresszt viseltek a nyári ruha alatt. Az út alig több mint egy óráig tartott, és amikor megérkeztek a strandra, egy lélek sem volt ott rajtuk kívül. A kaszinó még nem nyitott ki, de öt-hat halász már munkához látott a móló végén. Miriam néhány száz métert gyalogolt a mólón túlra, egy elhagyatott homokszakaszhoz, és leterítette a takaróját. Némán mutatta meg Francesnek, hová teheti a sajátját.